

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Vladimíra Doležala v právní věci žalobce: **Bc. L. R.**, proti žalovaným: **1) Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, **2) Pražská správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Trojská 1997/13a, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutím 1. žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. 42000/012896/19/ 010/AK, č. j. 42000/012898/19/010/AK, a vyrozmění 2. žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. 42013/888741/19/013/303/Bui, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2020, č. j. 55 Na 32/2019 – 42,

takto:

- I.** Návrh žalobce na ustanovení zástupce **se zamítá.**
- II.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- III.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalovaným **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedených rozhodnutí a vyrozmění žalovaných ve věci povinnosti uhradit penále z doplatku na pojistném na sociální zabezpečení. Krajský soud v Praze napadeným usnesením postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému dle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V prvním stupni totiž rozhodovala ve věci druhá žalovaná, která sídlí v Praze, kde má také působnost.

[2] Proti napadenému usnesení brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Namítá, že soud měl rozhodnout o jeho námitkách, a domnívá se, že mu je upřeno právo na spravedlivý a nestranný proces, neboť na základě jednoznačných důkazů existuje zákonná možnost odpustit

penále včetně příslušných nedoplatků. Stěžovatel požádal taktéž o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[3] Žalované se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[4] Jelikož nynější řízení nepodléhá poplatkové povinnosti, Nejvyšší správní soud o návrhu stěžovatele na osvobození od soudních poplatků samostatně nerozhodoval.

[5] K návrhu na ustanovení zástupce soud uvádí, že dle § 35 odst. 10 s. ř. s. lze účastníkovi ustanovit zástupce, pokud splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce je nezbytně třeba k ochraně jeho práv.

[6] Podmínka nezbytnosti k ochraně práv stěžovatele však v dané věci splněna není. Povinné zastoupení advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. se na toto řízení nevztahuje, neboť předmětem přezkumu je procesní rozhodnutí krajského soudu, které není spojeno s poplatkovou povinností (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, č. 3271/2015 Sb. NSS). Určení místní příslušnosti soudu pak zpravidla není natolik složitou otázkou, která by k náležité ochraně práv účastníka řízení vyžadovala kvalifikovanou právní pomoc ustanoveného advokáta, a právě tak je tomu i v nyní souzené věci. Soud proto návrh stěžovatele na ustanovení zástupce zamítl.

[7] Soud poté mohl přistoupit k věcnému přezkumu důvodnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Povinnost soudu rozhodnout o návrhu na ustanovení zástupce s určitým časovým odstupem před vydáním rozhodnutí se vztahuje toliko k rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 1 Azs 11/2010 – 88, nebo ze dne 13. 9. 2019, č. j. 4 Ads 222/2019 - 62), a nikoliv k rozhodnutí o procesních otázkách.

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.* Na věci pojistného na sociální zabezpečení se přitom nevztahuje pravidlo bydliště dle § 7 odst. 3 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 4 Ads 108/2010 – 39), třebaže v případě stěžovatele by obě pravidla vedla ke stejnému výsledku.

[10] Jak správně uvedl krajský soud, rozhodnutí v prvním stupni ve věci, v níž se stěžovatel domáhá ochrany, vydala druhá žalovaná Pražská správa sociálního zabezpečení, která sídlí v Praze, kde má zároveň působnost. Praha přitom patří do obvodu Městského soudu v Praze [srov. Příloha 2 a Příloha 4 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích)].

[11] Svá práva v řízení o žalobě proti napadeným úkonům žalovaných tedy bude stěžovatel moci uplatnit v řízení před místně příslušným Městským soudem v Praze.

[12] Napadené usnesení tak není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaným žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu